

- 2a) Przyjmując, że krajowe przepisy dotyczące polityki w zakresie gier losowych są zgodne z art. 49 WE, czy sąd krajowy za każdym razem, gdy przepisy te są stosowane w konkretnym przypadku, musi określić, czy środek, który ma zostać orzeczony, jak na przykład nakazanie uniemożliwienia dostępu do określonej strony internetowej rezydentom danego państwa członkowskiego przy użyciu stworzonego do tego oprogramowania w celu zapobieżenia braniu przez nich udziału w oferowanych na niej grach losowych, spełnia w kontekście danej sprawy warunek, że powinien on służyć celom, które mogą uzasadniać takie krajowe przepisy, oraz czy wynikające z tych przepisów i ich praktycznego zastosowania ograniczenie swobody świadczenia usług jest w świetle tych celów dysproporcjonalne?
- 2b) Czy na odpowiedź udzieloną na pytanie 2a wpływa to, że środek, który ma zostać orzeczony, nie jest zarządzony i nałożony w kontekście stosowania przepisów prawnych przez organy krajowe, ale w ramach postępowania cywilnego, w którym działający w oparciu o wymagane zezwolenie organizator gier losowych wnosi o zasądzenie tego środka z uwagi na dopuszczenie się względem niego czynu niedozwolonego, polegającego na tym, że druga strona nie dostosowała się do rozpatrywanych przepisów krajowych i w ten sposób uzyskała nienależną przewagę nad stroną, która działała w oparciu o wymagane zezwolenie?
- 3) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie tego postanowienia prowadzi do tego, że właściwe organy państwa członkowskiego nie mogą na podstawie obowiązującego zamkniętego systemu zezwoleń na oferowanie usług związanych z grami losowym zakazać usługodawcy, któremu zostało już udzielone zezwolenie na świadczenie tych usług przez Internet w innym państwie członkowskim, ich świadczenia przez Internet również w pierwszym państwie członkowskim?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04, Michail przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2008 r. przez Christosa Michaila

(Sprawa C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Michail (przedstawiciel: C. Meïdanis, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie w niezbędnym zakresie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04;
- orzeczenie w sprawie kosztów według stosownych przepisów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym Ch. Michail podnosi, że Sąd popełnił błąd przy wykładni i stosowaniu prawa wspólnotowego oraz uchybił ciężącym na nim zobowiązaniu uzasadnienia wyroków w zakresie, w którym Sąd ten uznał w zaskarżonym wyroku, że Komisja przyczyniła się do powstania u wnoszącego odwołanie przekonania, że był on ofiarą nękania psychicznego w rozumieniu art. 12a regulaminu pracowniczego, lecz niezależnie od tej okoliczności oddalił jego skargę jako niezasadną.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych mu w celu ich oceny, w szczególności przez rozpatrywanie ich pojedynczo, a nie w ich całościowym kontekście, oraz popełnienie kilku błędów przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej tych okoliczności faktycznych.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie krytykuje wreszcie decyzję Sądu o odrzuceniu jako niedopuszczalnych, z powodu ich nieprecyzyjności, kilku zarzutów, które zostały podniesione na poparcie jego skargi, opartych w szczególności na naruszeniu art. 21a, 22a i 22b regulaminu oraz zasad równego traktowania i proporcjonalności. Dzielać skargę wnoszącego odwołanie na kilka części, Sąd przeinaczył bowiem istotę jej przedmiotu i struktury.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-271/08)

(2008/C 223/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. G. Wilms oraz D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec